

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit een zeer nat Iquitos de eerste tamtam van 2012.

Alsnog de beste wensen voor 2012. We hopen dat het een positief jaar wordt voor iedereen, waarin vele dromen zullen uitkomen.

Korte terugblik

2011 is voor ons een heftig, maar wel goed jaar geweest. Wij hebben veel nieuwe projecten gestart, hebben nieuwe personeelsleden mogen verwelkomen, hebben het rivierwater zien stijgen en ons nieuwe gebouw mee zien sleuren, hebben veel succeservaringen gehad, hebben frustratiemomenten gehad en hebben vooral ontzettend veel geleerd. Eén van onze grootste frustratiebronnen was het samenwerken met de gemeente. Getekende contracten bleken toch opeens niet rechtsgeldig te zijn, afspraken werden niet nagekomen, iets op een logische manier aan twee Nederlandse uitleggen bleek onmogelijk te zijn. Uiteindelijk hebben we in 2011 toch 4 docenten via de gemeente weten te bemachtigen voor ons Voorbereidend Basisonderwijs. Maar jammer genoeg maar voor 1 jaar. Momenteel zijn wij in overleg met het ministerie van Onderwijs in Peru om erkenning (en daarmee docenten) voor het VBO te verkrijgen. Er wordt duidelijk aangegeven dat er interesse van hun kant is, maar, zoals altijd hier, zal het nog wel een tijd duren voordat de zaken rond zijn. Dat betekent dat wij voor het schooljaar 2012 géén docenten via de staat kunnen krijgen. Maar ons programma moet natuurlijk wel gewoon door gaan. Gelukkig zijn er veel goede mensen in de wereld. Doordat er in grote getalen gehoor werd gegeven aan onze oproep voor 4 docenten hebben we nu al bijna 5000 euro bij elkaar en dat betekent dat we al 2 docenten kunnen aannemen voor dit schooljaar. Met dit geweldige nieuws hebben we het jaar 2011 op een mooie manier kunnen afronden. Dank aan alle donateurs, die er toch maar voor zorgen dat wij al dit moois kunnen doen!

De Amazone rivier

Als je op internet kijkt, vind je de volgende informatie over de Amazone rivier: het is de grootste en meest turbulente rivier ter wereld en bevat 20% van het natuurlijke zoetwater dat onze aarde bevat. En vorig jaar is de Amazone rivier tot één van de 7 nieuwe natuurwonderen verkozen.

Als ik dit soort informatie lees, vult mij hart met trots (alsof ik zelf geboorte heb gegeven aan deze machtige en zeer turbulente stroom water). Zowel Marielle als ik hebben in de jaren dat wij in Iquitos wonen verschillende delen van deze rivier bevaren en zelfs 3 dagen lang 180km op een zelfgebouwd vlot beroeid.

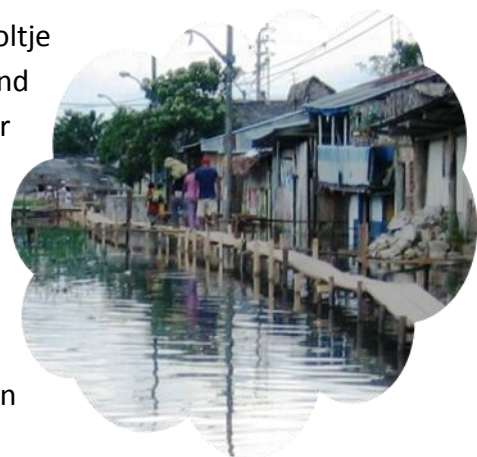
Tijdens deze tripjes hebben wij een groot respect voor de Amazone ontwikkeld en dachten wij de kracht en de grillen van dit prachtige natuurwonder wel enigszins te kennen. Maar al onze kennis kwam van een drijvend of varend perspectief.

De afgelopen twee jaar hebben wij de grillen van de rivier meegemaakt vanuit een ander perspectief. Vanaf de semi-oever. Ik noem dit de semi-oever, want het merendeel van het jaar is dit stuk land een oever van de rivier, maar enkele maanden per jaar is dit stuk land geen land, maar rivier.

Natuurlijk wisten wij al die jaren dat de rivier zo'n 8 tot 10 meter stijgt. Het laagste deel van Belén (de deelgemeente van Iquitos waar onze projecten zich bevinden) is hier zelfs zozeer op voorbereid dat de huizen, winkels en zelfs benzinstations op vloten gebouwd zijn. Als de rivier stijgt, wordt hun huis of andersoortig gebouwtje opgetild door het water en een anker uitgeworpen om niet te veel af te drijven. Tijdens de regentijd wonen en werken deze mensen op het water.

Onze projecten en de school die wij de afgelopen jaren hebben geholpen liggen op iets hoger gelegen gebied. Maar men weet nooit hoeveel de rivier stijgt. In het jaar 2010 kwam de straat die naar het schoolgebouw liep onder water te liggen en moest de school een maand dicht. Dit was (volgens de buurtbewoners) een heftige overstroming. Die kwam maar eens per 8 jaar langs.

Zoals jullie weten hebben wij afgelopen jaar een eigen schooltje naast de reguliere school gebouwd om kinderen met achterstand en leerproblemen op te vangen en bij te scholen voordat zij naar groep 3 gaan (Voorbereidend Basis Onderwijs). Eveneens vangen wij daar overdag de kinderen van alleenstaande werkende moeders op, zodat deze niet over staat zwerven of thuis opgesloten worden (Kinderdagverblijf). Wij hebben toentertijd voor de zekerheid het terrein flink (1.20 mtr) verhoogd om onze voeten (en die van alle kinders) ten alle tijden droog te houden.

En toen kwam de regentijd (maart-mei) van 2011! Godzijdank hadden wij ons terrein verhoogd, want de Amazone kwam met volle overgave vertellen dat zij inderdaad onberekend en grillig was. Zij steeg tot enkele cm onder onze opgehoogde vloer. Dit houdt in dat zij letterlijk de helft van de huizen van onze burens vulde met haar water en als we via de planken die in de straat waren aangelegd dieper de buurt inliepen zagen we huizen bijna geheel onder water staan. Kortom, dit grote watermonster had de halve buurt opgeslokt en de ellende was groot! Hele families trokken weg en ik weet niet hoeveel mensen (waarschijnlijk voornamelijk kinderen) slachtoffer zijn geworden van de grillen van dit nieuwe natuurwonder.

Ons bouwproject was toentertijd net af en ook niet voorbereid op deze verwoestende kracht, en heeft (voornamelijk bij het terugtrekken van de rivier) grove schade opgelopen. Dit is ondertussen gelukkig (met veel pijn en moeite moet ik zeggen) weer opgelost en we zijn beter voorbereid op een volgende stijging van deze mate. Op dit moment worden er zelfs extra werkzaamheden verricht aan het afwateringssysteem, want rara .... de rivier die normaal pas in maart begint te stijgen heeft dit jaar besloten al in december te beginnen en komt al aardig dichtbij.

Volgens onze altijd positieve (en daardoor vaak onvoorbereide) burgermeester zakt de rivier binnenkort wel weer en hoeven we ons nergens zorgen over te maken, maar wij nemen na de ervaring van vorig jaar liever het zekere voor het onzekere. En we zijn niet de enigen. Ons Kinderdagverblijf huist nog maar de helft van de kinderen. De andere kinderen zijn samen met het hele gezin al vertrokken naar familieleden met huizen in hoger gelegen gebieden. En

terecht, want de huizen van deze families staan nu al onder water en de regentijd moet nog beginnen. Het is afwachten tot het water weer zakt .... maar wanneer??

Wij zijn nu drie jaar actief in deze buurt en elk jaar zijn wij meer bewust van het leven, maar eveneens de ellende die de Amazone aan de mensen van Belen geeft. En elk jaar komt de rivier zich op een onverwachte en vaak verwoestende manier presenteren. Het is moeilijk om je daarop voor te bereiden.

Wellicht wordt het tijd dat wij ook op vloten gaan wonen en werken .... of misschien kan er een team Nederlandse Deltawerkers een dijkje komen aanleggen???

Afsluitend wil ik zeggen dat niet alleen de Amazone rivier, maar ook mijn respect en bewondering voor de mensen van Iquitos elk jaar stijgt. De overlevingskracht, de flexibiliteit en hun eeuwige positieve en hoopvolle houding in dit moeilijke leven dat zij leiden is onbegrensd. Het is ongelooflijk hoe zij na elke harde klap die het leven ze geeft weer opveren en vol goede moed en een grapje aan de volgende dag beginnen.

In de hoop dat ons nieuwe wereldwonder zich dit jaar goed gedraagt neem ik afscheid,
Groeten uit de jungle,
Yolanthe

Afsluiting van 2011

De laatste maanden van het jaar zijn hier altijd extra druk, want het is tevens het einde van het schooljaar. Dus hebben we veel getest, veel geregeld, veel gepraat, veel gepoetst en veel gefeest.

Vooraf dat feesten was dit jaar een groot succes. Vrijdag 16 december hebben we voor alle kinderen van onze projecten een afscheidsmorgen gehad. Alle kinderen en hun juffen traden op, er werd veel gelachen en gedanst, veel frisdrank gedronken, lekker gesnoept en er was voor elk kind een cadeautje. Aangezien vele van deze kinderen uit gezinnen komen, waar men gemiddeld maar 6 euro per dag te besteden heeft, waren ze super blij met hun mooie cadeautjes. De auto's, barbie's en knuffels zijn met stalende koppies naar huis gegaan.

Chocolatada

De dag erna waren ze er weer allemaal, maar nu met hun ouders en al hun broertjes en zusjes voor de traditionele chocolatada. De opkomst was enorm. Ik weet niet precies hoeveel mensen er waren, maar het zat goed vol. Na wat leuke optredens van ons personeel en een aantal kinderen kwam er een traditionele Iquiteense clown, met zijn eigen flauwe grappen. Hoewel het mijn smaak absoluut niet is, vonden de kinderen en hun ouders het geweldig. Daarna hebben we een twee uur lang warme chocolademelk met kerstbrood uit staan delen aan alle mensen. We hadden zoveel dat we iedereen zelfs twee of drie keer iets konden geven. Uiteindelijk zijn we zelfs op straat gaan uitdelen.

Het waren twee heftige daagjes, maar we kijken er met een trots hart op terug.

Warme jungle groeten,

Marielle en Yolante

**Bart Roijers, 21 jaar (Oktober 2011 – Januari 2012) aan het woord:
Bart was hier via de organisatie Dare to Go.**

De tijd is voorbij gevlogen. De drieënhalve maanden die ik hier in Iquitos heb gewoond zijn ongelofelijk snel voorbij gegaan. Na eerst tweeënhalve week in Cusco een taal cursus te hebben gevolgd om mijn Spaans te verbeteren ben ik naar Iquitos gekomen. Vanuit het vliegtuig was al te zien dat Iquitos een wereld op zich is, gelegen midden in de jungle aan de Amazone. Het heeft me wel verbaasd hoe het er hier op sommige momenten aan toe gaat, op geen enkele manier vergelijkbaar met Nederland. Maar dat is ook de reden dat ik hier heen ben gekomen, even in een hele andere wereld leven. En dat is zeker gelukt.

Tijdens het laatste jaar van mijn inmiddels afgeronde studie, SPECO, ben ik mezelf gaan afvragen of de commerciële sector echt iets is waar ik in verder wil gaan. Vanwege het feit dat ik altijd nog een keer voor langere tijd naar het buitenland wilde, me meer wilde gaan interesseren in de sociale sector en mezelf nog veel te jong vond om te gaan werken ben ik, na het behalen van mijn diploma, naar Iquitos vertrokken om daar aan de slag te gaan als vrijwilliger bij El Manguaré.

Toen ik al zwetend van de hitte aankwam bij het huis van Yel en Ot was het tijd om van de eerste indrukken bij te komen en te beseffen dat de komende maanden dit mijn woonomgeving zou gaan worden. Waar ik samenwoonde met Sophie, Miranda en Ainhoa. Veel tijd om bij te komen had ik echter niet. Ot had me namelijk de eerste avond met wat studiegenoten op sleeptouw genomen om gelijk kennis te maken met het uitgaansleven in Iquitos. Hierdoor ben ik me eigenlijk vanaf het eerste moment thuis gaan voelen. Ook nadat ik die maandag erop aankwam op het project.

De slechte woonsituatie van de meeste mensen in de buurt van het project hebben me extra motivatie gegeven om echt wat te gaan betekenen voor de kinderen. Zo zijn we in de eerste weken voornamelijk bezig geweest met het lezen met kinderen van de nabijgelegen school, San Lucas. Één voor één hebben we de 'slechtere' kindjes uit de klas gehaald om zo frequent mogelijk te proberen om hun niveau van lezen omhoog te krijgen. Na meestal een stroef begin, vanwege het feit dat de kinderen nog een beetje onwennig op je reageren, kruipen de meeste toch uit hun schulp en boeken ze echt zichtbaar vooruitgang. Naarmate de tijd vorderde leerde ik de

kinderen ook steeds meer kennen en kwam het steeds vaker voor dat ik op het schoolplein werd vastgeklampt door verschillende kinderen. Uiteindelijk hebben we een selectie gemaakt van kinderen die de hulp wat harder nodig hadden dan de andere. Deze selectie hebben we uitgenodigd voor het bijwonen van een zelf opgezette bijles. In deze bijles hebben we voornamelijk onze pijlen gericht op het lezen, schrijven en rekenen. Per dagdeel hadden we verschillende groepen die dan anderhalf uur de

bijles kwamen volgen. Hierdoor hebben we superveel leuke dingen kunnen doen en uiteindelijk ook, niet geheel onbelangrijk, de kinderen iets bij kunnen brengen. Vanwege de vakantieperiode op school kwam er ook weer een einde aan de bijles. Daarna zijn we bezig geweest met het opknappen van een klaslokaal op het project, alles opnieuw geveerd en opnieuw netjes aangekleed. Alles bij elkaar was het een behoorlijke klus, maar het was de moeite waard.

In de periode dat ik hier was ben ik er wel achter gekomen dat werken in de sociale sector ook echt iets is wat me goed bevalt. Wellicht zit er voor mij dus een carrièreswitch aan te komen, wat ik echter pas in Nederland wil beslissen nadat ik alle indrukken rustig heb verwerkt. Ik kan in ieder geval terugkijken op een hele mooie periode. Ik heb veel leuke nieuwe mensen leren kennen, enorm veel leuke dingen gedaan en gezien, veel over mezelf te weten gekomen en hopelijk er een klein beetje voor kunnen zorgen dat de kinderen iets van ons opgestoken hebben.

Als ik over twee weken weer terug in Nederland ben weet ik zeker dat ik bepaalde dingen van hier ga missen. Zo zal ik Amber mijn naam niet meer horen roepen, zal ik Norah niet meer kunnen horen om onze namen proberen te zeggen, kan ik niet meer even lekker 's ochtends vroeg op de motor stappen om broodjes te halen en zal ik zeker alle mensen van hier gaan missen. Gelukkig heb ik veel van mijn avonturen gedeeld met drie geweldige vrouwen waarmee ik straks in Nederland alle fijne herinneringen vanuit hier weer op kan halen.

Iedereen bedankt voor deze fantastische ervaring!

Groeten,
Bart

Mocht je na het lezen van dit verslag van Bart ook interesse hebben in het doen van vrijwilligerswerk bij El Manguaré of ken je iemand die dit helemaal geweldig zou vinden, kijk dan snel op onze website onder het kopje; vrijwilligerswerk. We hebben nog genoeg plaats voor 2012!